

WEISZ IVÁN

PROLÓGUS

A bohóc visszatér

Az eső már alig szemerkélt, csak a díszburkolat lapjain éktelenkedő hatalmas tócsák árulkodtak arról, hogy a város felett nemrég hatalmas viharfelhő vonult keresztül. A színpompás esernyőcsokrok is egyre-másra csukták össze kalapjaikat. Akik idáig a házak kiszögellései alá húzódtak, vagy kapualjakba menekültek a vihar elöl, sorra előmerészkedhettek biztonságot nyújtó rejtekükből.

Ha emlékeim nem csalnak, nagyon eláztam, és rettenetesen fáztam. A nedves ruhák hidegen tapadtak rám.

Sietnünk kellett, alig bírtam tartani az iramot. A talpam csúszott, el is estem. Gyengének és kiszolgáltatottnak éreztem magam.

A rosszkedvem csak akkor enyhült kissé, amikor az egyik kisebb utca torkolatánál megálltunk egy pillanatra. Egy robusztus épülettömb kiugró portálja alatt, feje tetejére állított narancsosládából eszká-bált alkalmi emelvényen egy fiatal lány állt. Az arca fehérre volt mázolva, a pofacsont mindkét oldalán

jókora piros koronggal. A szája helyére egy vörös szív volt pingálva. Szemöldöke vastagon, fekete ceruzával volt kihúzva. Haját bozontos, zöld paróka fedte. Bő, tarka inge, melyet a nyakánál és az ujjak végén habkönnyű csipke szegélyezett, lazán futott pepita nadrágjába. Lábát ormótlanul nagy, bordó színű cipő fedte, mely a lábujjak végénél felfelé kunkorodott.

Percekig állt mozdulatlanul, mígnem egy-egy gyerek ért a látóterébe. Ilyenkor rájuk mosolygott, integetett nekik. Az apró szempárokban pillanatok alatt megjelent az önfeledt vidámság tüze, miközben a felnőttek számára is kellemes perceket szerzett.

Sajnos nem maradhattunk sokáig. Távolodva még sokszor visszanéztem, keresve a tekintetét, nem hiába. A szemembe nézett és rám mosolygott. Sohasem fogom elfelejteni azt a mosolyt.

Azóta is gyakran járok a sétálóutca felé. Időnként látom a bohócnak öltözött ismeretlen lányt, de ő már nem ismer fel engem, mert időközben... Felnőttem...